కథా కౌముది

ఆనందభవన్

డా. చిత్తర్వు మధు

అసలు రాత్రి పదిగంటలకి బయలుదేరాల్సిన రైలు ఎందుకనో గంట లేటయింది! సికింద్రాబాద్ ప్లాట్‌ఫారం వదిలేసరికి పదకొండు అవుతుంది.

ఎక్స్ ప్రెస్ తెల్లారి ఏడుగంటలకల్లా భీమవరం వెళ్ళిపోతుంది.

ఏ.సి. టూటయర్. నలుగురం స్నేహితులం. బాగా ఎంజాయ్ చేయాలనే 'కసి'తో రైలెక్కాశాం. అంటే.... ఫ్లాస్కులో ఐస్, టిఫీన్ కారియర్‌లో పెళ్ళాలు సర్దిఇచ్చిన స్నాక్స్. పేకముక్కలు. రెండు టీచర్స్ బాటిల్స్.

అవి కనపడకుండా హేండ్ బ్యాగ్‌లలో వున్నాయి.

ఎవరూ చూడకుండా, ఎవరికీ తెలియకుండా వాటర్‌బాటిల్స్‌లో ఐస్‌వేసి రెండు పెగ్గులు వేసి వాటర్‌తాగినట్లు తాగేయడమే!

ఆ తర్వాత ఇక రెండు సీట్లమధ్య పెట్టెలు ఎత్తుగాపెట్టి ఓ టవల్ పరిచి దానిమీద పేకముక్కలు పరిచి "కట్‌ఫర్ ప్లేసెస్!" అన్నాడు, మురహరి. మురహరి రాజూ, నేను చిన్నప్పటి క్లాస్‌మేట్స్‌మి.

"ఏడిశావ్‌లే! రైల్లోప్లేసులు ఎక్కడ మారతాం?"

"అరే మొదట ముక్కలు ఎవరు పంచాలో నిర్ణయించాలన్నా కట్‌చేయాలి కదా!" అన్నాడు కృష్ణారావ్. మూడోవాడు మూర్తి - నా పేరు భరద్వాజ.

నలుగురం స్నేహితులం. హైద్రాబాద్ నగరంలో బ్యాంకుల్లో ఇద్దరు, ఎల్.ఐసి.లో ఒకరు, డిగ్రీ కాలేజిలో ఒకరు పనిచేస్తున్నాం.

అదేమిటో హైస్కూలు నుంచి ఇప్పటిదాకా మా స్నేహం అలాగే నడుస్తోంది. వారానికోకసారయినా కలుస్తాం, కుటుంబాలు, పిల్లలు, చదువులు, జీతాలు, అప్పులు... ఇవన్నీ జరిగిపోయి జీవితం కుంటిగుర్రంలా నడిచిపోతోంది.

మా స్నేహం మాత్రం అటంకంలేకుండా కొనసాగుతోంది.

ముప్పై ఏళ్ళుగా ఏ సమస్యలూ పట్టించుకోం. కలుసుకున్నప్పుడు పూర్తిగా తలమునకలయేట్లు ఎంజాయ్ చేయడమే.

రేపు మా ఐదో ఫ్రెండు బంగారాజు కూతురిపెళ్ళి భీమవరంలో.

అందరికి కామన్ ఫ్రెండువాడు.

"తప్పదు. వెళ్ళి తీరాల్సిందే" అన్నాడు మురహరి ఫోన్‌చేసి.

"వెళ్లడమే కాదు. వెళ్ళి పెళ్ళి చూసి తిరిగి వచ్చేదాకా ప్రతిక్షణం రసగుళికలాగా ఎంజాయ్ చేయాల్సిందే" అన్నాడు మూర్తి.

రోజూ ఆఫీసు, పెళ్ళాం సాధింపులు, పిల్లలు, ర్యాంకులు ఆఫీసరు బెదిరింపులు....

"ఒరేయ్ ఈ రెండ్రోజులు అన్నీ మరిచి తేలిపోవాలి" అన్నాడు కృష్ణారావ్.

అందుకనే ఇన్ని ఏర్పాట్లు.

రైలు కదిలింది.

"గంటలేటు. ఎందుకనో ఏమిటో!" అనుకుంటూ, ఎవరో బెర్త్ లు వెదుక్కుంటున్నారు. మేం నలుగురం కాబట్టి మా చోటు కొంచెం ప్రత్యేకంగా వుంది.

రైలు కదల్తుండగా ముక్కలు పంచుతున్నాడు మూర్తి.

"చిన్న చిన్న డిస్పోజబుల్ గ్లాసులుంటే బావుండేది" అన్నాడు మురహరి. వాటర్‌బాటిల్‌లోని చల్లటి "మద్య+నీటి" మిశ్రమాన్ని గడ గడ తాగి. "ఎక్కువ తాగుతున్నామో తెలీదు. తక్కువ తాగుతున్నామో తెలీదు ".

"అదే మజారా! ఎయ్యి ముక్కలు! అడుతున్నావా లేదా?"

"ఒకుకి రూపాయి కౌంటు, వంద ఫుల్ కౌంట్, డ్రాపు పాతిక, మిడిల్స్ 50"

"నేను డ్రాప్!" అన్నాను. అందరూ తమ తమ ముక్కలు చూసుకుంటు సీక్వెన్సులు సర్దుకుంటున్నారు.

రైలు వేగం పుంజుకుంది. కిటికీ బయట కర్టెను తీస్తే చీకటి అక్కడక్కడా లైట్లు, దూరానా ఆకాశంలో మెరిసే మెరుపులు.. వానపడుతోంది చుక్కలుగా.

"నీయబ్బ! కౌంట్ ఆర్ షో. కరెక్ట్ ముక్క ఏశావ్ కదరా" కృష్ణారావ్ రెండో రౌండ్‌లోనే షో చేశాడు.

"ఫుల్ కౌంట్ వంద" అన్నాడు మూర్తి.

"77 పాయింట్లు అంటే 80 రూపాయలు " మురహరి.

నాది డ్రాపు "పాతిక!" కృష్ణారావ్ బాగానే కొట్టాడు.

మళ్ళీ ముక్కలు పంచుతున్నారు, కెరియర్లు ఓపెన్ చేసి దాంట్లోవున్న రకరకాల తినుబండారాలు బయటకిలాగాను. పకోడీలు మిరపకాయబజ్జీలు మురహరి రాజు తెచ్చిన చికెన్65, మిక్చరు, పల్లీలు అన్నీ.

రైలు జోరు అందుకుంది. "బయట వాన బాగా పడుతున్నట్లుంది" అన్నాడు మురహరి ముక్కలు సర్దుకుంటూ.

"మామూలే కదరా! బంగాళాఖాతంలో వాయుగుండం పడిందట. తుఫానుగా మారిందట.ఇది ఈ రాత్రికే బందరు దగ్గర తీరం దాటుతుందట! రేడియోలు, టీవీలు కోళ్ళై కూస్తున్నాయి ఇనలేదా!"అన్నాడు మూర్తి.

"కోళ్ళంటే గుర్తుకువచ్చింది. రెండు చికెన్ ముక్కల్నియ్యా అన్నా"

"భరద్వాజగాడికి ఇంట్లో దొరకదు. ఇక్కడ నీయిష్టం! నమిలేయి!" అన్నాడు మురహరి.

ఎక్కడో పెటపెటా ఉరుములు చప్పుడు.

రైలు స్పీడందుకుంది.

"నీయమ్మ! వాన జోరుపెరిగింది. ఈడు ఎప్పటిలాగే స్పీడ్ ఎలిపోతన్నాడేంటో! తుఫానుకదా, కొంచం మెల్లగా ఎల్లచ్చుగా" అన్నాడు మూర్తి రైలు డ్రైవరుని వుద్దేశించి.

'టికెట్ ప్లీజ్' అన్నాడు టి.సి నల్లకోటు, లావుగా మీసాలు, కళ్ళజోడుతో గంభీరంగా వున్నాడు.

జేబులు పర్సులు వెదికి టికెట్లు చూపసాగాం.

టి.సి. టికెట్లు చూస్తూనే వాసన ఏదో తగులుతున్నట్లు అన్ని వైపులా చూశాడు.

విస్కీ వాసన నసాళం అంటుతోంది. కాని అతనికి బాటిల్స్ గ్లాసులు కనపడలేదు.

"థ్యాంకు సర్! కొద్దిగా నెమ్మదిగా మాట్లాడికోండి. స్లీపర్‌కోచ్ కదా! డ్రింక్స్ ప్రొహిబిటెడ్!"

"ఎబ్బె! ఇవి వాటర్‌బాటిల్స్ అండి" అన్నాడు మురహరి నీళ్ళబాటిల్ ఎత్తిచూపిస్తూ. "ఇయి చికెన్‌ముక్కలండి! తప్పులేదుకండి?" మాట ముద్దగా వస్తోంది.

టి.సి. మాట్లాడకుండా వెళ్ళాడు. అతను అటువెళ్ళగానే "ఇయ్యరా" అని కృష్ణారావ్ వాటర్‌బాటిల్ అందుకుని గడగడాతాగాడు.

ఆ తర్వాత మూర్తి మూడు గుక్కలు, నేను మూడు గుక్కలు.కృష్ణారావ్ ముక్కలు పంచడం. నీళ్ళు చేదుగా స్పిరిట్ వాసనగా వున్నాయి. సరిగా కలవకపోతే అంతే.

"నీయమ్మ! ఎంతవానైనా తుఫానైనా కంపార్టుమెంటు నిండిపోయింది. ఏసి అయినాసరే! డబ్బులు ఎక్కువైపోయినాయి జనాలకి!" అన్నాడు మురహరి.

నాకు కళ్ళు తేలిపోతున్నాయి మత్తు తలకెక్కింది.

పేకముక్కలు రంగురంగులుగా కనిపిస్తున్నాయి.

"నీ! రాణీ జోకరా" అన్నాను.

పదమూడు ముక్కల్లో నాలుగు రాణీలు ఇస్పేట, ! కళావరు, ఆటిన్ డైమాను.

"ఏం. బాగా వచ్చినయ్యా" మత్తి ఎక్కినకొద్దీ సంకోచాలు తగ్గినాయి. వుషారుగా వుంది! వెచ్చగావుంది. నోరు తెరిస్తే బూతులొచ్చేస్తున్నాయి.

"నీయమ్మ నాలుగు రాణీలున్నాయి కదరా? నాలుగు రంగులు దిగినాయి. కానీ లైఫ్ కావాలి కదరా! ఏయ్ ముక్క ఏదయినాసరే 'షో'నే!"ముద్దగా అన్నాను. ముక్కలు ముడిచి ఓ చేత్తో కాసిని పకోడీలు నోట్లో వేసుకొని.

మిగిలిన ముగ్గరికి నా ఆట నిజంగా బావుందా లేక బ్లఫ్ కొడుతున్నానా తెలీటంలేదు.

కృష్ణారావ్ "డ్రాఫ్ చేయాలా? ఆడాలా?" అనాడు జనాంతికంగా.

"ఆడరా నీ... పెతీదానికీ భయపడితే ఇంకేమడతావ్!" గట్టిగా అరిచాడు మురహరి. "భరద్వాజగాడికి ఆటరాదు. నాలుగు కాదు ఆరు రాణీలు దొబ్బిచ్చుకున్నా ఆడికి ఆట అవదు. భయపడమాక! ఆడు!"

ఆటసాగింది.

రైలు లయబద్ధంగా పరుగెడుతోంది.

ముక్కలు పడతున్నాయి. నాకు లైఫ్‌కార్డు రావటంలేదు. ఎలా పడేయను! మురహరి, కృష్ణారావు వేసిన ఇస్పేటు నాలుగు 'లటుక్కున తీసి సెంటర్లో పెట్టి 'షో' అన్నాడు. "కరెక్ట్ సీక్వెన్సు.. లైఫ్ షో కార్డు రా.. బలే ఏశావ్!"

"ఇన్నేళ్ళయినా కంట్రోల్ ఆడటం చేతగాదరా "లం.........." అని అప్యాయంగా తిట్టి! "ముంచేశావ్ కదరా! నాలుగు జోకర్లతో కౌంట్" అని లెక్కపెట్టసాగాను.100 పాయింట్లు వందరూపాయిలు.

రైలు ఎక్కడో అగుతోంది. వరంగల్ ఏమో, బయట వాన చప్పుడు, వానలోనే ప్రయాణీకులు పరుగెడుతున్న చప్పుడు. కొందరు తడిసిన బట్టల్లో ఏసి కంపార్టుమెంటు ఎక్కి బెర్తులు వెదుక్కుంటున్నారు.

ఆట సాగుతోంది, కృష్ణారావు షో మీద షో అప్పుడే నాలుగు అటలు కొట్టాడు.

రైలు మళ్ళీ కదిలింది. వేగం పుంజుకుంది.

వాన మాత్రం తగ్గడం లేదు. మళ్ళీ ముక్కలు పడ్డాయి. వాటర్ బాటిల్ ఖాళీ అయ్యింది.

మురహరి సంచుల్లో వున్న టీచర్ బాటిల్ తీసి సగానికి సగం వాటర్బాటిల్‌లో పోసి మళ్ళీ ఫ్లాస్క్‌ల్లోని ఐస్ సోడాలు దాంట్లో కలిపేశాడు.

విస్కీవాసన గుప్పుమంది. మళ్ళీ నీళ్ళబాటిల్ నలుగురి మధ్య గిరగిర తిరగసాగింది. రైలు వేగంగా పోతూనేవుంది. "షో" అన్నాడు మళ్ళీ కృష్ణారావ్.

మురహరి రాజు విసుగ్గా ముక్కలు చేతిలోని పెట్టెమీద వేసిన టవల్‌లో విసురుగాపడేసి ఓ బూతు పదం అందుకుని "ఛీ ఎప్పుడు కౌంటే! అసలు నా బతుకే అంత!"

ఉరుములు ఉరుముతున్నాయి. వానపడుతోంది. కండక్టర్ ఒకడు కాకీచొక్కాతో వచ్చి అనుమానంగా చూసి నిలబడ్డాడు.

"మందు తాగుతున్నారా సార్?"

మూర్తి ఓ వంద నోటు అతనికిచ్చి "కామ్ గా ఫో! నెక్స్‌ట్‌స్టేషన్‌లో సోడాలుంటే పట్రా! తెలిసిందా?"

"సర్ రైల్వేపోలీసు టి.సి. వూరుకోరు సార్! మందు తాగకూడదు సర్!

ఇంకో ఏభైనోటు చేతులు మారింది.

'ధ్యాంక్సు సర్' వెళ్ళిపోయాడు.

మురహరి తన విషాద యోగం, తాగినమైకం ఎక్కువ అవగా చేతుల్లో తలపట్టి హఠాత్తుగా ఏడవసాగాడు.

"ఒరె ఒరె ఒరే ఏందిరా! ఏడ్వకరా" అన్నాం అందరం సముదాయిస్తూ.

"నీయమ్మ" బెక్కుతూ "నీయమ్మ" మళ్ళీ బెక్కి "అన్నీ నా జీవితంలో కష్టాలే గురూ. కాలేజిలో ఇంటర్‌ఫెయిలు, డిగ్రీఫెయిల్. సుందరపల్లికి లవ్‌లెటర్రాస్తే లవ్‌ఫెయిల్. ఫారెన్‌ఛాన్స్ ఫెయిల్! అన్నీ ఇప్పుడు పేకాటలో కూడా ఫెయిల్" ఏడుస్తున్నాడు.

"ఊరుకోరా! ఉరుకో! ఈడికి కిక్ ఎక్కువయ్యింది! ఎప్పుడెప్పుడో తల్చుకుని ఏడుస్తావేంటి! ఎంజాయ్ దానెమ్మ సుందరపల్లి గురించి ఏడుస్తావ్. ఇప్పుడు! ఇప్పుడు!" కృష్ణారావ్ తిట్టసాగాడు.

నేను అన్నాను "ఊర్కోండేహె సరదగా పెళ్ళి కెళ్తుంటే. అసలీడికి డబ్బులు పోయినందుకా ఏడుపు లేక సుందరపల్లి కోసమా? ఇదుగోరా! ఇదుగో తీసుకో!" రెండు ఐదువందలు చేతులో గుచ్చి అదిమాను.

"వొద్దురా వొద్దురా" మురహరి గింజుకోసాగాడు. "నాకు నీ డబ్బు ఒద్దురా!"

"మరైతే ఏడవబాక!"

రైలు పరుగెడుతోంది.

ఒంటిగంట రెండు, మూడు మూడున్నర ఈ సారి కృష్ణారావుకి నాలుగాటలు కౌంట్లుపడ్డాయి. మూర్తి షోలు చేస్తున్నాడు.

"డబ్బుదేముందిరా నల్లకుక్కని తంతేరాల్తుంది" మళ్ళీ ముక్కలు పంచుతూ అన్నాడు మూర్తి.

"ఎందుకురా ఏడుస్తావ్?" కృష్ణారావు అన్నాడు.

"నాకు లేవా కష్టాలు! కూతురు పెళ్ళికి అప్పులు, కొడుకు చదువుకి ఖర్చు. వాడికి ఉద్యోగం లేదు. ఒక్కోసారి ఛస్తే బావుండననిపిస్తుంది.

నేనన్నాను "నిజమే ఏం సాధించాంరా! సుబ్బారావ్‌గాడు చూడు! దూబయ్‌లో కోట్లు సంపాదించాడు. మా ఫ్రెండ్ నీరజ ఆమెరికాలో సిటిజన్ అయిపోయి పెద్ద ఇల్లు! అరడజనుకార్లు! మన బతుకులు ఇంతే! అన్నిటికీ అప్పే! ఛస్తే మేలు!"

పిడుగు పడినట్టు దూరాన పెద్ద ఫెళఫెళ చప్పుడు.

"ఔనా! నాకు అలానే అనిపిస్తుంది ఒక్కోసారి. కాని మళ్ళీ ఘంటసాల పాట విన్నప్పుడు శ్రీశ్రీ కవిత్వం చదివినప్పుడు, అక్కినేని సినిమా చూసినప్పుడు, భానుమతి ఆలాపన విన్నప్పుడు ఇంకా ఇంకా బతకాలనిపిస్తుంది." అన్నాడు మూర్తి.

అందరికీ డ్రింక్ తలకెక్కింది. కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. ఏం ఆడుతున్నామో ఏం ముక్కలు వేస్తున్నామో తెలీదు. మధ్యలో జీవితం మీద డిప్రెషన్.

"బంగార్రాజు మాత్రం తక్కువేంటి? కోట్లకోట్లు సంపాదించాడు. కాంట్రాక్టులు చేసి! మనమేరా ఇలాగున్నాం!"

మళ్ళీ మురహరి గోల! 'ఒరే! ఒరేయ్ ఎందుకురా ఏడుస్తావ్! ముక్కలేయరా" విసుక్కున్నాడు మూర్తి.

కంపార్ట్‌మెంటు చాలావరకు నిశ్శబ్దంగా వుంది. మేమే ఎక్కువగా బిగ్గరగా మాట్లాడుతున్నాం.

వానా, గాలీకూడా బయట ట్రైన్ చప్పుడు మించి ఎక్కువయ్యాయి.

సమయం మూడుగంటల ఐదు నిమిషాలు.

"జోకరు కొయ్యరా!" అన్నాడు మూర్తి.

అప్పుడు ఒక్కసారి ఫెళఫెళ బ్రహ్మాండం పగిలేంత శబ్దం ఒక్క క్షణంలో లైట్లన్నీ ఆరిపోయాయి.

ఎగిరిపడ్డాం నలుగురం.. చీకటి.

కంపార్టుమెంట్ పక్కకి ఎగిరిపడింది.

జనం నిద్రలో లేచి హాహాకారాలు, ఏడుపులు, కేకలు, మూలుగులు! సామాను చిందరవందరగా పడింది.

చీకటి! తలమీద, చేతులుమీద దెబ్బలు.

నేను తలకిందులుగా వున్నాను.నా కాళ్ళు కంపార్టుమెంటు కప్పుమీద.

నా పక్కన మురహరి అడ్డంగా పడివున్నాడు.

కృష్ణారావు అరిచాడు "ఎక్సిడెంట్.!! రైలు పట్టా తప్పింది".

"నీయమ్మ! అంటానేవున్నాను, అనుకుంటునేవున్నాను తుఫానులో స్పీడుగా పోతున్నాడు" ఆ తర్వాత నాకు స్పృహ తప్పింది. చీకటి తప్ప ఏంలేదు.

* * *

"నువ్వు లేరా!" అరిచాడు మూర్తి.

అందరికి దెబ్బలు తగిలాయి తలమీద కాళ్ళ మీద. ముందు తలకిందులుగా పడ్డాం, అయినా సరే పాక్కుంటూ తలుపు దగ్గరికి వచ్చాం.

"దూకండి! దూకండి! బయటకి" అన్నాడు మురహరి.

కంపార్టుమెంటులు కొన్ని పక్కకి పడిపోయాయి.

కొన్ని చోట్ల పొగవస్తోంది.

వాన తగ్గనేలేదు. ఏడపులు, కేకలు, మూలుగులు అస్పష్టంగా వినవస్తున్నాయి.

“మురహరి, మూర్తి, కృష్ణారావ్..” అని అరిచాను.

అశ్చర్యంగా నాకు అన్ని దెబ్బలు తగిలినా నొప్పివున్నట్టు లేదు.

గాలిలో తేలినట్లుంది. వానలో తడుస్తున్నా.. చలి తగ్గింది.

"పదండి! పదండి!" ఎలాగో బయటపడ్డాం.

"ట్రైన్ ఏక్సిడెంట్! రా తప్పించుకున్నాం. అందరూ ఇరుక్కుపోయినట్టున్నారు.”

"ఈ వానలో రైలు పట్టాలు తప్పి వుంటది! మనం తప్పించుకున్నాం. వెళ్ళి పోదాం రా బాబు! ఆగద్దు" అన్నదు మురహరి.

వానలో కుంటుకుంటూ నడిచి సన్నని కాలిబాట మీద నడిచాం.

రాళ్ళు !ముళ్ళు ! అడివిలావుంది.

తెల్లవారుతోంది. "నాలుగున్నర టైం" అన్నాడు.

అందరికీ తాగిన కిక్ దిగింది.

పేకట, తాగడం పెళ్ళికి, బయలుదేరడం. అన్నీ కలలా వున్నాయి.

నలుగురు కొంచెం దూరం నడిచి వెనక్కి చూశాం.

మైలుదూరాన కిందగా రైలు సగం పెట్టెలు పడిపోయి, పొగలువస్తూ చచ్చిపోయిన పెద్ద కొండ చిలువలా వుంది.

"అమో! మనం పెట్టెలో చిక్కుకోలేదు బచాయించాం! బతుకు జీవుడా!" అన్నదు మురహరి.

వాడి పళ్ళు రెండు విరిగాయి. మాట్లాడుతుంటే నోట్లోంచి రక్తం జిమ్మినట్లుంది.

"ఆకలి!" అన్నడు మూర్తి.

"అవున్రా! ఆకలి కరకలాడుతోంది ఎలా!" అన్నాడు రావ్.

కాళ్ళతో రాళ్ళు తోసుకుంటూ చెట్లమధ్యగా అడవిలో వానలో నడుస్తూ పోతున్నాం. నడిచినా గాలిలో తేలినట్లుంది.

"అల్లదుగో చూడు! హోటేల్!" అన్నాడు మూర్తి.

"ఒరే భరద్వాజ! ఈ అడవిలో కూడా హోటల్వుందిరా! పొద్దున్నే టిఫిను దొరుకుతుందిరా నడవండి" అన్నాడు.

దూరాన చెట్ల మధ్య విశాలమైన చదునుచేసిన స్థలం. ఒక పందిరి.. దానిముందర లోపట రెండు మూడు గదులు.

గబగబా నడిచాం.

బాగా పాతకాలపు వెలసిపోయిన బోర్డు మీద

"ఆనంద భవన్- స్థాపితం 1924 - ఉడిపి కాఫీ హోటల్" అని రాసివుంది.

బోర్డుమీదగా ధారలుగా వాన కారుతోంది. నలుగురం ఒక్కవుదుటన లోపలికి ప్రవేశించాం.

ఎనభై ఏళ్ళు వెనక్కి వెళ్ళినట్లుంది. మాసిపోయి బూజుపట్టిన గోడలు.

నేలంతా మట్టిగా తడిగా తడిసిన ఆకులతో వుంది.

ఒక అరడజను పాత చెక్క కుర్చీలు. చెదలుపట్టినట్లుగా వున్న కాళ్ళతో బల్లలు.

పైకప్పుకేసి చూస్తే వైరుకి ఒకే ఒక అరవైకాండిల్ బల్బ్ వెలుగుతోంది.

నలుగురం ఓ టేబుల్ దగ్గరే కూలబడ్డాం.

టక్టక్ చప్పుడు ఆ పక్కనే బక్కచిక్కిన తెల్లజుట్టు ముసలి స్త్రీ ఒక నల్లటి కత్తితో ఉల్లిపాయలు టకటకా తరుగుతోంది సన్నటి ముక్కలుగా.

"ఓ!అమ్మాయ్! ఎవరైనా సర్వర్లుంటే పిలువు" అన్నాడు మూర్తి.

నేను చుట్టూ చూశాను. వాన నీళ్ళు కారుతున్నాయి గోడలమీద.

హఠత్తుగా ఒక నల్లటి బక్కచిక్కిన గుండుమనిషి ప్రత్యక్షం అయ్యాడు. వాడి ఒంటిన తెల్లటి జంధ్యం వంటగది పొగకి నల్లగా మాసిపోయింది.

బొగ్గులా నల్లగా మాసిన తువ్వాలు కట్టుకున్నాడూ. కళ్ళు ఎర్రగా నిద్రలేనట్లు. తలమీద జుట్టు లేదుకాని ఒక సన్నని పిలక.

పళ్ళికిలించి "ఏంకావాలి సార్?" అడిగాడు.

"ఏముందోయ్ తినడానికి వేడిగా?" అడిగాడు మురహరిరాజు. అతని గొంతు కీచుగా బొంగురుగా వచ్చింది.

"ఇడ్లి, కారప్పొడి, దోశ చట్నీ... అంతే సార్ కాఫీ వుండాది, టీ వుండాది ఇయ్యమంటారా?"

"ఆహా ఇంత అడవిలో వానలో రైలు ఆక్సిడెంట్ తర్వాత వేడివేడి ఇడ్లీలు పెట్టే హోటల్ దొరకడం! పట్రా నాలుగు ప్లేట్లు ఇడ్లీ. నాలుగు కాఫీ త్వరగా!"

ఈ సర్వర్ వెనకాలే మరొకడు వచ్చి నిల్చున్నాడు.

వాడు ఇలాగే నల్లగా బొగ్గులంటి శరీరంతో ఎముకలు కనిపిస్తూ గుండుపిలకతో...

" ఏక్సిడెంటా!రైలా?" ఒక్క పక్కగా చూసి తలవాల్చాడు ఏదో వినబడినట్లు.

"అయితే ఇంకా కొంతమంది వొస్తారేమో! ఇంకా టిఫిన్సు రెడీ చేయాలి" మెల్లగా అన్నాడు.

నేను వెనక్కి తిరిగి చూశాను. ఇప్పుడు కనిపించాడు. చీకట్లో బల్లకుర్చీ వేసుకుని మరొక వ్యక్తి. అతడు ప్రొప్రయిటర్ కామోలు. వాడి బల్లమీద రశీదుకు కాగితాలు గుచ్చిన ఇనుపతీగా ఒక అగరత్తు స్టాండ్ వున్నాయి.

ఇటుచూశాను.

జోరుమని గాలిహోరు. చాలామంది సర్వర్లు హడావిడిగా తిరుగుతున్నారు.

అందరూ అదే డ్రస్సు! మురికిగా వున్న నల్ల తువ్వాళ్ళు జంధ్యాలు పిలకలు. బయట గాలీహోరు మెరుపులు ఎక్కువయినాయి.

నాకెందుకో భయం వేసింది "ఇలా రావోయ్!" అని ఒక్కడ్ని పిల్చి చేత్తో చప్పట్లు చరిచాను.

"ఈ అడవిలో హోటలు ఎందుకు పెట్టారు? ఎప్పట్నించి వున్నారు ఇక్కడ? ఇదేవూరు?"

"ఆనంద భవనండి. ఎనభైఏళ్ళ నుంచి వున్నామండి. ఇది గుంటూరు జిల్లాలో మల్లాపురం అనే గ్రామం దగ్గర ఆడివండీ!"

రోడ్డులేకుండా, వూరు లేకుండా హోటల్ ఎలానడుస్తుంది?

బయట చెట్లు.. గాలీ.. భీకరంగా.

ఓ సర్వరు నాలుగుపేట్ల ఇడ్లీలు కారప్పొడి చట్నీతో సహాతెచ్చి టక్‌మని బల్లమీద పెట్టాడు.

తినసాగాం. ఇడ్లీ తింటున్నట్లేవుంది కాని శరీరం తేలికయిపోయినట్లుంది.

తింటూ మురహరిరాజు కేసి చూశాను.

అతను నమిలితినే ఇడ్లీ గొంతులోంచి తెల్లగా క్రిందికి దిగి అహారనాళంలోంచి జఠరాశయంలోకి ప్రవహిస్తాంది.

భయంతో నేను కళ్ళు ఆర్పి ఆర్పి మళ్ళీ చూశాను.

మూర్తి అస్థిపంజరంలా వున్నాడు, ఇడ్లీ వాడి గొంతులోంచి పొట్టలోకి దిగుతోంది స్పష్టంగా కనిపించింది.

కృష్ణారావ్ కాఫీ తాగడం ఇంకా వింతగా వుంది. కాఫీ జలపాతంలాగా గొంతులోంచి పొట్టలోకి వెళ్తోంది.

ఉన్నట్లుండి నిశ్శబ్దం.. బయట వాన ఆగింది.

ఆకాశం తెల్లబడింది.

ఈ క్షణాన్నో మరుక్షణాన్నో భళ్ళున తెల్లవారేట్లుంది.

"బిల్లు?" అన్నాడు ఒక సర్వర్.

"ఎంత?"

" ఏభై రూపాయిలు."

"ఇంతేనా" అనిపించింది. అటూచూస్తే డజన్లకొద్దీ కళ్ళు అస్థిపంజరాలు లాంటి శరీరాలు నిలబడి చూస్తున్నాయి నావంకే.

వెనక్కి చూస్తే బిల్లు కలెక్ట్ చేసే పొప్రయిటర్ స్థానంలో వ్యక్తి స్థాణువులా అయిపోయాడు. వాడు కదలడంలేదు.

బయటకి చూశాను. దట్టమైన చెట్లు. వాన తగ్గింది.. తెల్లవారింది.

ఎర్రటి సూర్యకిరణం ఒక్కటికి లోపలికి ప్రసరించింది.

"ఏమిటిదంతా? ఎవరుమీరు? ఎక్కడ్నించి వచ్చారు?" అన్నాను.

నాగొంతు నాకేవింతగా వుంది. అది ఇనపనేలమీద ముళ్ళ చక్రం తిరిగినంత బొంగురుగావుంది.

"ఎవరుమీరంతా? ఏమిటిదంతా?" అనబోయాను.

"మేం కాదు. మీరే వచ్చారు! ఎనభై ఏళ్ళ కిందనుంచి ఇక్కడేవున్నాం. ఇప్పుడు మళ్ళీ మీ నలుగురు మాలో కలిశారు." అన్నాడు ఒకడు.

అతనలా అంటుండగానే సూర్యకాంతి లోపలకి ఎక్కువగా రాసాగింది.

వాళ్ళు అందరూ స్థాణువులై పోయారు.

మేంకూడా అగిపోయాం. నా మిత్రులు ముగ్గురు తెల్లటి ఆకారాల్లా గోచరించారు.

పూర్తిగా కదలిక పోని ఒకడు అంటున్నాడు.

"మావాళ్ళు ఎవరూ మాకు అంతిమసంస్కారాలు చేయలేదు. పైకిపోలేం కిందకిరాలేం. అందుకని అందరం అర్ధరాత్రి హోటల్ నడుపుతుంటాం. పొద్దున్న తెల్లవారితే మనకి త్రిశంకు స్వర్గమే. రాత్రే మనకి కొంచెం శక్తి వస్తుంది. ఇక మీరు మాతోబాటే! మాతోనేవుంటారు." పూర్తిగా తెల్లవారింది. వెల్తురు విజృంభించింది.

నేను, మూర్తి, కృష్ణారావ్, మురహరి రాజు. క్షణంలో మర్రిచెట్టు కొమ్మల్లో ఇరుక్కొని వున్నాం.

దూరాన వున్న దృశ్యా,లు కళ్ళు లేని నా ఆత్మకి అస్పష్ట సినిమాల్లా కనిపిస్తున్నాయి.

...చచ్చిన కొండచిలువలా దూరాన పడిపోయిన రైలుపెట్టెలు. దానిచుట్టూ హడావిడిగా జనం. రక్షణకార్యక్రమాలు అనుకుంటా. అక్కడకూడా ఏంబులెన్సులు అగివున్నాయి. స్ట్రెచర్ల మీద జనం.

“అయ్యో! అయ్యో” మురహరి రాజు విలపించసాగడు.

కాని అది ములుగులాగా కాక హోరుగాలి రొదల, గబ్బిలం నవ్వులా వినిపిస్తోంది.

వాళ్ళు కాదు! వాళ్ళు కాదు.... మనం...మనం...పోయాం.... మనవాళ్ళు మనకి సంస్కారం సరిగ్గా చేసేదాక మనకి రాత్రిళ్ళు ఆనందభవన్, పగలు మర్రిచెట్టే గతి!

మరణం తర్వాత కూడా స్నేహమే మిగిలిన మూడు ఆత్మలు నిశ్శబ్దంగా నిట్టూర్చసాగాయి.

మర్రిచెట్టుకింద పాడుబడిన భవనం గోడలు వానకితడిసి ఉదయపు ఎండకి తళుక్కుమన్నాయి. గాలీ వానలకి పాతబడిన నల్లటి బోర్డుమీద మాసిపోయిన అక్షరాలు.

ఆనందభవన్ – ఉడిపి హోటల్(స్థాపితం 1924)

****

Click here to share your comments on this story